

LANGE TONGEN

Talrijke insecten hebben voor zich en hun nakomelingschap beslag gelegd op bloemproducten (nectar, stuifmeel) en leveren daarvoor als contraprestatie hun bijdrage tot de bestuiving: bijen, wespen, vliegen, kevers, vlinders e.a.

De ontdekker van deze symbiose (= wederkerige voordeelsrelatie) tussen insect en bloem, was de Duitser Konrad Sprengel (1793).

Veel bloemsoorten hebben zich aangepast aan het insectenbezoek d.w.z. het de dieren gemakkelijker gemaakt nectar en stuifmeel te vinden: kleur, geur.

Maar ook onder de insecten zijn er die in hun uiterlijke vormen modificaties (zie ons blad van oktober 1971, pag. 29; red.) zijn gaan vertonen in dienst van deze symbiose.

Reeds bij de boktorren (Cerambycidae) kan men een geleidelijke aanpassing aan het bloembezoek vaststellen. Kevers die geen bloemen bezoeken hebben hun kop, terwijl de bijtende monddelen naar beneden zijn gericht, breed aan het halsschild zitten. Bij de zwartgele gewone pronkboktor die men op rozen en witte schermbloemen kan vinden, is de kop al meer naar voren gericht en het halsschild verlengd. Onder de smallijvige boktorren vindt men vormen waarvan de monddelen geheel vooraan de kop zitten, terwijl het halsschild langgerekt is zodat deze kevers hun kop in diepe en nauwe bloemkronen kunnen steken.

Ook bij bloemvliegen constateren wij een telkens zich meer aanpassen aan het bloembezoek: o.m. toenemende lengte der „tongen”. Dit laatste treffen we eveneens bij vlinders aan: verschillende tonglengten correlerend met de lengten der bloemkronen (roltong).

Bij de spinners is het zuigorgaan 1—4 mm lang, bij de spanners 4—12, de uilen 7—19, de dagvlinders 5—28, bij de pijlstaarten zelfs tot 80 mm!

Uit „Het leven der insecten”
van Konrad Günther (1938)